

Bilo je v neki deželi - naša prva skupna zgodba

Osnovna šola Ob Dravinji

Bilo je v
neki
deželi

**Naša prva skupna zgodba
in naša prva rokopisna knjiga**

**Posvetili smo jo 500-letnici
rojstva Primoža Trubarja.**

Slovenske Konjice, november 2008

OŠ Ob Dravinji, Slovenske Konjice, november 2008

Bilo je v neki deželi - naša prva skupna zgodba

PROJEKT ROJSTVO

PAPIR PRENESE VSE

**Slovenske Konjice, november
2008**

**Naša prva skupna zgodba in naša
prva rokopisna knjiga, posvečena
500-letnici rojstva
Primoža Trubarja**

**Knjiga je nastala tako, da so zgodbo po
prebranjem uvodu začeli pisati prvošolci.
Napisali in ilustrirali so 1. poglavje. Tako smo
nadaljevali vse do 9. razreda, do 9. poglavja.**

**Pri nastajanju knjige so učencem svetovale in
pomagale učiteljice slovenščine in likovne vzgoje
na šoli.**

**Tukaj vam predstavljamo našo skupno
zgodbo v elektronski obliki. Originalno
rokopisno knjigo bomo tudi predstavili na
internetu, original pa si boste lahko
ogledali na in po zaključni prireditvi
projekta Rojstvo, 29. novembra 2008.**

Veliko užitek pri branju želimo!

Uvod

V neki deželi je bila dolina. Po njej se je vila reka, nad njo pa so se dvigovala pobočja zelene gore. Spodaj ob reki je zrastle mestece, zgoraj na gori pa je stal grad. Ampak ta grad je bil že ruševina. Ostali so samo zidovi nekoč mogočne zgradbe.

Tu sta živela dva zmajčka. Njuna starša sta bila stalno zaposlena. Oče je skrbel za drevesa v gori, mama pa za vodo v reki. Verjemite, imela sta vsak dan več dela. Zato sta se zmajška otroka dolgočasila.

Nekega sončnega popoldneva sta se grela na toplem zidu, zehala od zdolgočasnosti, nastavljala svoja zelena hrbta vročemu soncu in se takole pogovarjala:

»Oh, kako pogrešam otroke. Le kje so vsi otroci?« je vzdihovala zmajčica Violeta.

»Ja, Violeta. Včasih so prihajali k nama in skupaj smo se igrali v gozdu. Zdaj pa jih več ni. Saj veš. Imajo računalnike pa igrice pa telefone. Le komu bi se še zdela zanimiva dva zelena zmajčka?« ji je žalostno odgovoril zmajček Benjamin.

V gori pa je prebivala tudi dobra vila Marjetica. Zasmilila sta se ji malčka v svojem dolgčasu. Ker pa je bila moderna vila, je posnela njun pogovor na svoj mobilni telefon. In ker je znala čarati, ga je poslala vsem otrokom v mestecu.

1. POGlavJE/1. RAZRED

TIM JE SPREJEL SPOROČILO GOZDNE VILE MARJETICE. ZMAJČKA STA SE MU ZASMILILA. ODLOČIL SE JE, DA JU BO OBISKAL.

ODPRAVIL SE JE PROTI RAZVALINAM STAREGA GRADU. NAVDUŠEN JE BIL NAD OMAMNIM VONJEM SVEŽEGA JUTRA IN NAD GLASNIM PTIČJIM PETJEM. SPLOH SE NI MOGEL SPOMNITI, KDAJ JE BIL ZADNJČ V GOZDU.

TAKRAT PA SE JE ZELO PRESTRAŠIL, SAJ JE PO POTKI PRIHAJAL NEZNANEC. A BILA JE NJEGOVA PRIJATELJICA EMA. VESELO STA SE POZDRAVILA.

ZMAJČEK BENJAMIN IN ZMAJČICA VIOLETA STA BILA RAVNO PRI ZAJTRKU. TAKRAT STA NA GRAJSKO DVORIŠČE PRISPELA TIM IN EMA. ZELO SO SE RAZVESELILI DRUG DRUGEGA. VSI ŠTIRJE SO SE DO SITEGA NAJEDLI GOZDNIH JAGOD, SE UMILI IN POSPRAVILI.

ODŠLI SO V GOZD. TAM SO SE IGRALI RAZLIČNE IGRE: SKRIVALNICE, RAZPOREJALI SO PALIČICE OD NAJVEČJE DO NAJMANJŠE, IZ LISTJA SO SI IZDELALI POKRIVALA, S KAMENČKI SO DELALI ŽABICE NA GLADINI GOZDNEGA JEZERA, OPAZOVALI SO MRAVLJE PRI NJIHOVEM DELU...

EMA IN TIM SE NISTA MOGLA NAČUDITI. KOLIKO STVARI SE LAHKO IGRAŠ V GOZDU. RAČUNALNIKA, TELEFONA IN TELEVIZIJE SPLOH NISTA POGREŠALA. ZMAJČKA BENJAMIN IN

Bilo je v neki deželi - naša prva skupna zgodba

**VIOLETA PA STA BILA NEZNANSKO VESELA, DA
IMATA ČLOVEŠKA PRIJATELJA.**

**ZVEČER SO SE MORALI LOČITI IN ODITI VSAK NA
SVOJ DOM. IMELI SO ČUDOVITE SANJE.**

**VEŠ DAN JIH JE OPAZOVALA VILA MARJETICA.
VESELA JE BILA, DA JE BIL NJEN TRUD
POPLAČAN.**

2. POGlavJE / 2. RAZRED

DOBRA VILA MARJETICA NEKE NOČI OD
ŽALOSTI NI MOGLA ZASPATI.
RAZMIŠLJALA JE, KAKO BI ZVABILA
OTROKE IZ MESTA. NEHADOMA SE JE NEČESA
DOMISLILA IN TAKOJ JE PRIČELA Z DELOM.

**SREDI NOČI JE ZAČELO MOČNO SNEŽITI IN
POSTALO JE ZELO, ZELO MRZLO. DO JUTRA SO V
MESTU ZAMRZNILI VSI RAČUNALNIKI, MOBITELI
IN TELEVIZORJI. OTROCI SO ZJUTRAJ ZAČUDENO
OPAZOVALI, KAJ SE DOGAJA. NISO VEDELI, KAJ
NAJ ZDAJ POČNEJO. ZAČELI SO SE TAKO
DOLGOČASITI KOT ZMAJČKA NA RUŠEVINAH
GRADU.**

**DOBRA VILA MARJETICA JE PRIČARALA NA GORI
KRASNA SANKALIŠČA IN DRŠALIŠČE NA REKI.
OTROCI SO TO KMALU OPAZILI IN VSI VESELO
PRIDRVELI NA GORO. TUDI TIM IN EMA STA
BILA MED NJIMI.**

**OBA ZELENA ZMAJČKA JE MED SPANJEM NA
RUŠEVINAH ZAMETEL VISOK SNEG. KO STA**

**ZASLIŠALA KRIČANJE OTROK, STA VESELO
SKOČILA IZ SNEGA IN SE JIM PRIDRUŽILA.
SKUPAJ SO SE SANKALI, DRŠALI, KEPALI, SE
LOVILI IN NASTALA JE PRAVA SNEŽNA ZABAVA.**

**TODA KMALU JE BIL VEČER IN OTROCI SO SE
MORALI VRNITI NAZAJ V MESTO. DOBRA VILA
MARJETICA PA JE ZNOVA PREMIŠLJEVALA,
KAKO NAJ ZVABI OTROKE V GORO...**

3. POGlavJE/ 3. RAZRED

Dobra vila Marjetica je vzela v roke koledar, pogledala nanj ter označila, kdaj imajo otroci rojstne dneve. Pripravila jim je zabavo s presenečenjem. Po mobilcu jim je sporočila, da je imela zmajčica Violeta 7. rojstni dan in da naj tudi otroci pričakujejo vabila, ki bodo do njih prišla na prav poseben način.

Vila Marjetica je z zmajčkom Benjaminom skovala skrivnosten načrt. Sklenila je, da ji bodo pomagale gozdne miške - pismonoške, ki imajo sposobnost, da smuknejo skozi vsako luknjico. Ko so otroci dobili vabila, so presenečeni prebrali:

**»Zabava bo sedmi dan v tednu ob 7. uri zjutraj
za sedmimi visokimi smrekami«.**

Vabila so bili veseli, ampak skrbem, kakšna bo zabava, ni bilo ne konca ne kraja. Nekateri otroci so od skrbi skoraj zboleli.

Ker je vila Marjetica videla, kako so otroci zaskrbljeni, je pričarala težko pričakovano nedeljsko jutro. Otroci so skupaj odšli v gozd in se spraševali, kje je presenečenje. Samo zmajček Benjamin je vedel, da bo dobra vila Marjetica pričarala presenečenje v hipu. In tako je tudi bilo.

Sedem gozdnih smrek se je spremenilo v prekrasno jezero, okoli njega pa je ležal Zmajčkoland. V njem je bilo toliko igral, da otroci niso vedeli, kje bi se igrali. V zabavišču so bili kar dolgih sedem dni in noči, preizkusili vsa igrala in se neskončno zabavali.

Na to pa je prišla vsa zasopla zmajčica Violeta in vsem zbranim povedala, da se vrli mestni možje pritožujejo, da otrok ni v šolo.

4. POGlavJE/ 4. RAZRED

Otroci so v trenutku postali žalostni. Razmišljali so, kaj bi naredili, da bi se lahko neskončno igrali in jim nikoli več ne bi bilo treba v šolo.

Zmajček Benjamin se je spomnil, da ima vila Marjetica odličen recept za Spalno juho. Tim jo je poklical po mobilcu. Marjetica je pridirjala z velikim loncem. V gozdu so nabrali rastline, ki omogočajo spanje. Zmajček Benjamin je prinesel vrečko sladkih sanj, Violeta pa spalni prašek. Otroci so v trgovini Tatenbah kupili mehke spalne blazine, toplo odejo in plišaste igrače. Vse sestavine so dali v lonec, prilili

svežo vodo iz izvira in dobro premešali. Kuhano spalno juho so dali vili Marjetici in ta jo je podtaknila šolskim kuharicam v lonce za učitelje.

Ko so učitelji to pojedli, so v trenutku zaspali. Pričeli so sladko sanjati. Sanjali so, da se igrajo z zmajčkoma. Konjice so se spremenile v igralno mesto Zmajčkolandija. Igrali so se na igralih, ki so bila čisto enaka tistim, na katerih so se igrali otroci. Sanje so bile tako resnične, da so verjeli vanje. Da bi otroke razveselili, so sestavili nov urnik.

Zjutraj, ko so otroci prišli v šolo, je na urniku pisalo:

1. ura: Spuščanje po toboganih
2. ura: Kopanje in čofotanje v reki Dravinji
3. ura: Skrivalnice z zmajčkoma
4. ura: Učenje bruhanja ognja
5. ura: Igranje po želji
6. ura: Zmajčkov bowling
7. ura: Paintball na Starem gradu

Dan je bil čudovit.

Po zanimivih učnih urah je sledilo obilno kosilo.

ZMAJČKOV MENI:

- ❖ Lisičkina juha
- ❖ Kostanjev in lešnikov pire, mušnice na žaru, čemaževa solata s sušenimi zelišči
- ❖ Iglastolistni zavitek z borovnicami ali malinov puding

Sledil je počitek. Zaspali so na mehki travi ob gozdni jasi pri Starem gradu ter poslušali ptičje petje. Ko so se zbudili, so vsi skupaj odšli na sprehod po Zmajčkovi poti. Žeje so si gasili s hladno vodo iz izvira Gospodična. Hodili

so in hodili in naenkrat za drevesi zagledali ogromno senco...

Senca je postajala vedno večja in večja. Naenkrat je otroke na smrt prestrašil ogromen vijoličasto-moder zmaj, ki je skočil izza debla debele bukve. Otroci so začeli kričati, mali Roki se je celo polulal. Zmajček Benjamin je otroke pomiril, da je to samo njegov stric Ronhild, ki je trenutno na obisku na Konjiški gori. Ronhild prihaja iz Brazilije, iz deževnega pragozda.

Otroci so se le počasi upali približati Ronhildu. Benjamin in Violeta sta otroke povabila na igro z njim. Le-ta je s seboj prinesel tri originalne Nikežoge državne brazilske nogometne reprezentance, na katerih so bili podpisani vsi nogometaši. Otroke je učil žongliranja z žogo, driblanja, držanja žoge na nosu eno minuto in odbijanja žoge z repom oziroma z ritko.

Po končanem treningu so bili otroci in Ronhild neznanosko lačni. Ronhild jim je ponudil najboljše brazilske pice, iz picerije »Losos paradiznikus«. Na teh picah so: paradiznikova pašteta, čokolada z okusom lososa, pikantni smokiji in celi kokosi. Pice so razdelili na 154 manjših kosov, 2 malo večja za Benjamin in Violeto, ostala pa še je 1 ogromna pica za Ronhilda.

Po obedu je Ronhild glasno in smrdeče podrl kupček. Otroci so naredili salte nazaj, smrdelo je vse do šole.

Smrad je prebudil speče učitelje. Prva se je zbudila ravnateljica, ki je poklicala 113 in

obvestila komandirja policijske postaje, da otroci v gori povzročajo rompompom in pri tem spuščajo grozovit smrad. Komandir je poklical župana na občino in povedal zaskrbljujočo novico. Župan je poklical napol zavestno ravnateljico in jo pomiril, da ni panike. Vedel je namreč, da je v gori samo brazilski zmaj, ki je obilno podrl kupček.

Otroci in trije zmaji so se neznansko zabavali ob riganju. Proti večeru sta se vrnila oče zmaj in mati zmajevka, ki ju je privabil sladek vonj »kupčka« brazilske pice. Otroke sta pospremila do Skale, od koder so z jadralnimi padali poleteli domov.

5. POGlavJE/5. RAZRED

Otroci so zopet morali hoditi v šolo, pisati naloge in ubogati starše. Jestni so morali zelenjavo in nič sladkarij. Vila Marjetica je kmalu spoznala, da so otroci prenehali obiskovati zmajčka, zato sta se ta dva spet pričela na vso moč dolgočasiti. Odločila sta se, da bosta odpotovala v Afriko, kjer vsi otroci ne obiskujejo šole. Ko je vila Marjetica slišala, kaj zmajčka načrtujeta, je novico sporočila otrokom. Ti pa so se odločili, da bodo preprečili njun odhod v tujino.

Naslednji dan so bile šolske klopi prazne, saj so prav vsi otroci zelo zaskrbljeni odhiteli na grad. Kar kmalu so spoznali, da so že prepoznani, saj sta že odpotovala v deželo krokodilov.

Ko sta zmajčka prispela v to čudno deželo, sta bila presenečena, da je v Afriki tako vroče. Srečala sta mnogo novih prijateljev. Norčava opica Bananocampka jima je neprestano nagajala. Skupaj so plezali po drevju, jedli banane in uganjali razne norčije. Ko jima je bilo strašno vroče, ju je veliki slon Rilko polil s tušem iz svojega rilca. Večkrat sta se hladila tudi v rekah, kjer sta plavala s krokodili in povodnimi konji. Igrala sta se z velikimi mačkami, levi, in tekala za antilopami. Skozi puščavo pa sta jezdila na kamelah.

A kljub vsem zanimivim dogodivščinam sta pričela pogrešati svoj domači kraj in otroke. Zato sta se poslovila od novih prijateljev in se vrnila domov. Otroci so bili njunega prihoda zelo veseli. Odločili so se, da jima bodo na gradu pripravili veliko zabavo. Na zabavi so se obmetavali z vodnimi baloni, plavali v bazenih, se škropili z otroškim šampanjcem in poslušali slavno skupino Rebelde, ki je zapela pesem Zmajčkov dan. Nato je prišla vila Marjetica. Zabavo je popestrila še z vodnim biljardom in mnogimi drugimi zabavnimi igrkami. Proti koncu zabave je zmajčica Violeta odšla po največje presenečenje. To je bila velika sladka torta z zmajčkovimi figuricami. Vsi so bili presrečni.

Bilo je v neki deželi - naša prva skupna zgodba

Ko je ura odbila deset, so otroci odšli domov in sanjali o tem, kar so doživeli, zmajčka pa sta za njih pričela pripravljati veliko presenečenje.

6. POGlavJE/6. RAZRED

IZGINOTJE ZMAJEV

Tudi župan ni znal prevesti pisma. Naenkrat pa se je spomnil, da je v otroštvu spoznal vilo Marjetico. Vedel je, da se vila prikaže le otrokom, zato je pismo izročil njim ter jim naročil, naj ga nesejo vili Marjetici. Vila je vzela svojo kroglo, zbrala vso moč in razbrala slike.

Povedala je samo štiri besede: vesoljci, Hiškoplanet, zmaji, izginili. Otrokom je pričarala vesoljsko ladjo, nato pa je zaradi šibkosti zaspala. Otroci so se spraševali, kaj bi te besede lahko pomenile in zakaj jim je vila pustila vesoljsko ladjo. Naenkrat je Ema planila v jok, saj se je spomnila, kaj bi besede lahko pomenile in zakaj je vila pričarala vesoljsko ladjo. Ko so jo otroci pomirili, je začela razlagati: »Vesoljci bodo prišli s Hiškoplaneta na Zemljo in odpeljali zmajčka na Hiškoplanet. Vesoljsko ladjo nam je pričarala zato, da bi lahko rešili zmaja.«

Otroci so hitro odhiteli do gradu, vendar so bili prepozni. Vedeli so, da morajo takoj ukrepati. Pomislili so na starše, ki jim tega ne bi dovolili. Zmešali so spalni napoj in vsi odrasli so v hipu zaspali. Zbrali so vse potrebne stvari: hrano, gasilec so ukradli kisikove bombe, vrvi, skuhali še spalnega napoja... Podali so se v vesolje s svojo Super veliko vesoljsko ladjo.

Vozili so se že sedem dni, ko naenkrat mimo njih švigne ogromen meteorit. Ugotovili so, da so blizu Hiškolone. Naenkrat so se zaleteli v lebdečo hišo.

So že na Hiškoplanetu ali samo sanjajo? Ali sploh obstaja in kakšen je? Kakšni so njegovi prebivalci?

7. POGlavJE/7. RAZRED

Otroci so se iz radovednosti odpravili na Hiškoplanet. In res je bil tam. Hodili so in hodili ter pregledovali različne prostore, v katerih je bilo veliko zanimivih stvari. V eni so bile sladkarije vsega vesolja, spet v drugi različni hišni ljubljenci.

Ko so tako raziskovali, pa se niso zavedali, da jih ves čas nekdo opazuje. Naenkrat je to bitje planilo nanje in videli so, da je to eden izmed vesoljcev, ki živijo na Hiškoplanetu. Vendar so imeli prednost, saj jih je bilo več. Ko so bitje obvladali, so si ga dobro ogledali. Imelo je sedem nog, tri roke in dve konjski glavi. Najmlajši so se ga zelo ustrašili. Potem pa je bitje spregovorilo. Skoraj nihče ni razumel, kaj pravi. Razen 12-letnega Aleksandra, ki je razumel to govorico, saj je bila egipčanska in se je je naučil, ko je bil v Egiptu. Tako je vsem prevedel, kar je govorilo bitje. Aleksander je rekel: »Pošast pravi, da če hočemo zmajčka nazaj, bomo morali delati za pošasti cel mesec!«

Vsi so se zamislili, nato pa so se odločili, da bodo za zmajčka naredili vse. Pošast jih je peljala v zelo veliko sobo, v kateri je bil še večji računalnik. Vsi so se navdušili nad njim, a so si rekli, da morajo najprej rešiti zmajčka, potem bodo onespobili pošast in računalnik odnesli v Konjice.

Pošast jim je dala list, na katerem je pisalo, kaj vse morajo narediti. (Vse kar je na listu pisalo, je seveda spet prevedel Aleksander).

Pisalo pa je takole:

- ❖ **Ves mesec morate prati, likati, kuhati,...**
- ❖ **v Hiškoplanetu morate ustreči vsem mojim sorodnikom,**
- ❖ **ves mesec mi morate brati pravljice za lahke noč,**
- ❖ **ves mesec se morate igrati z mano v igralnici in**
- ❖ **popraviti mi morate moj računalnik.**

Ko boste to opravili, boste dobili zmajčka in lahko boste šli.

Vaša Pošast

Otroci so se strinjali, vendar so največji problem bili starši. Spalni napoj drži namreč samo 1 teden...

8. POGLAVJE/ 8. RAZRED

Tim se je zbudil. Spomnil se je sanj o zmajčkih, vili Marjetici in Hiškoluni... Vse je bilo tako resnično, razen zmajčkov in vile, seveda.

Vedel je, da sanje nekaj pomenijo. Vsi ti otroci, ki cele dneve preživijo za računalnikom, sami, zdolgočaseni in brez volje do življenja! Odločil se je, da bo računalnikom naredil konec. Seveda ne dobesedno, ampak v smislu, da računalniki ne

bodo imeli več toliko moči nad prostim časom, kot jih imajo. Splah pa ne nad otroki, ki bi lahko cele dneve uživali v gozdu in se tako kaj naučili, se družili z vrstniki.

Timovo razmišljanje na poti v šolo je prekinil Emin glas. »Živijo,« je rekla. Njen nežen glas mu je božal ušesa. Usta so bila polna laži, a Ema je vse izbrisala. Njeni dolgi valoviti črni lasje so se svetlikali v jutranjem soncu. Ob Emini lepoti se je resnično zavedel, da mora nekaj ukreniti glede svojih sanj.

Tim je vstopil v svojo sobo in zalučal torbo v koč. Napisal je vabila za taborjenje vsem otrokom, ki premalo poznajo naravo. Ker je vedel, da jih starši ne bi pustili same in brez nadzora na taborjenje, se je malce zlagal in napisal, da bodo z njimi učiteljice. Spodaj je ponaredil podpis ravnatelja in razredničark. Zgrabil je kolo in se peljal po ulici, ustavil se je ob vsaki hiši in oddal vabilo.

Emina mama je pogledala na vabilo. Podpis ravnatelja je sijal v oči kot velik svetilnik. Zdelo se ji je čudno, da v šoli ni nihče omenil taborjenja, a zamisel se ji je zdela zanimiva. Skomignila je z rameni.

Napočila je sobota in otroci so navdušeni zgrabili nahrbtnike. Res, niso se preveč veselili taborjenja brez računalnikov, ampak pet dni brez šole, to pa je že kar mikavno.

9. POGlavJE/ 9. RAZRED

Otroci so se odpravili na taborjenje pod konjiški grad. Tu so se zbrali že skoraj vsi, za katere je Tim menil, da so nepoznavalci narave. Namenjali so si začudene poglede, češ, zakaj ni nobenega učitelja ali učiteljice. Po petnajstih minutah sta se vsa zasopla pojavila Tim in Ema.

Za pot sta si umislila gorska kolesa, zato sta le s težavo premagovala grbine na poti. Tim je sestopil s kolesa in sporočil prijateljem, zakaj z njimi ni učiteljev.

»Juhu! Taborjenje na Konjiški gori bo prava zabava! Učiteljice in ravnatelj pa naj sami dežurajo po šoli, sestankujejo, načrtujejo ali celo obiščejo kak računalniški tečaj! Mi imamo svoje svobodo!« so kričali drug čez drugega.

Nato so dekleta nabrala kamne za ognjišče in hosto za ogenj ter pripravila kotiček za kuhanje, fantje pa so postavili šotore in zakurili ogenj ter si zraven prepevali. Spoznavali so, da lahko živijo tudi brez računalnikov.

Navdušeni so bili nad uganko iz Timovih sanj. Še dolgo v noč so razpravljali. Tim pa je skrivnostno opazoval Emo, ki se mu je zapeljivo nasmehnila. Je v njem kanček zaljubljenosti? Je to prva ljubezen? Ni vedel niti sam zase. Zaslužil si je pošten počitek, zato se je odpravil spat in si izbral šotor zraven Eme. Toda ni mogel zaspati. Vzel je kozarec

malinovega čaja in sedel na kamen. Ob njem se je pojavila Ema. Tudi ona ni mogla spati. Sama sta sedela in opazovala zvezde, ki so edine razumele njune misli.

Tedaj pa se je zgodilo. Naenkrat se je nad šotori pojavila nenavadno svetloba. Vsi so takoj pomislili na Timove sanje in zaskrbele jih je. Med šotori se je pojavila ogromna vesoljska ladja in otroci so jo strahoma opazovali. Ali je to uganika iz sanj? Vse se je odvijalo zelo hitro. Tudi Tim je bil presenečen. V zmajčke ni verjel.. Takrat pa so se odprla vrata vesoljske ladje in prišleki so izstopili. Zadnja med njimi tudi prestrašena Violeta in Benjamin. Otroci so kmalu spoznali, da jim zmajčki, preoblečeni v pošasti, nič nočejo, temveč potrebujejo njihovo pomoč. Na Hiškoluni so se namreč pokvarili vsi računalniki, zato so prišli po pomoč na Zemljo. Tim se je zamislil in dogovorili so se, da bodo zmajčkom pokazali, kako se lahko zabavajo tudi brez računalnikov.

Odkrili so bližnje jezero in se s kanuji vozili po njem, se škropili, se igrali skrivalnice in počenjali otroške in zmajevske vragolije. Naenkrat zmajčkom ni bilo nič več dolgčas, pa tudi otrokom ne. Družilo jih je prijateljstvo. Toda njihovi skupni dnevi so minili, prišel je čas odhoda: zmajčkov na Hiškoluno in otrok v šolo. Nič niso bili žalostni, saj so se v teh dneh nore zabavali.

Le Violeta in Benjamin sta začutila domotožje, saj se jima je stožilo po Konjiški gori in praočetu zmaju in mamici zmajevki ter dobri vili Marjetici. Ostala sta z otroki, saj sta del Konjic in njihove legende. Pa ne le to. Z otroki

Bilo je v neki deželi - naša prva skupna zgodba

izpod Konjiške gore sta podpisala listino prijateljstva.

Vsi skupaj so sklenili, da se bodo večkrat odpravili po Zmajčkovi poti, si pripravili taborjenje, zraven pa bodo povabili tudi starše, župana in učitelje... »Naj le trimčkajo v naravi. Narava je zakon!« je postalo vodilo njihovega vzgojnega načrta.

Tim je bil zelo ponosen na uresničeni cilj, Emi pa je naslednjo pomlad na gori nabral prve jagode.